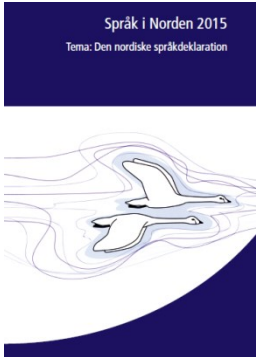

Sprog i Norden

Titel:	Hur skall det bli ordning på det nordiska språksamarbet?	
Forfatter:	Birgitta Agazzi	
Kilde:	Sprog i Norden, 2015, s. 23-34	
URL:	http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/sin/issue/archive	

© Forfatterne og Netværket for sprognavnene i Norden

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Sprog i Norden (1970-2004) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Hur skall det bli ordning på det nordiska språksamarbetet?

Birgitta Agazzi

År 1978 inrättade Nordiska ministerrådet en institution för det nordiska språksamarbetet, kallad Nordiska språksekretariatet. Därmed inleddes en ny period i Ministerrådets engagemang på språkområdet. Efter 18 års framgångsrik verksamhet lades Nordiska språksekretariatet ned. Därefter har Ministerrådet genomfört ideliga omorganiseringar i försök att hitta nya former för denna uppgift. Den senaste omorganisationen sattes i verket 2014. Den innebär en drastisk förändring med inskränkt fokus på verksamheten, och språknämnderna ställdes utanför.

Varför inrättade Nordiska ministerrådet en nordisk språkorganisation, och varför lades den ned? Varför blev det sedan så många omorganiseringar? Hur fungerade de olika organisationerna, och hur borde den ideala nordiska språkorganisationen se ut? De här frågorna har Catharina Grünbaum, Rikke Hauge, Mikael Reuter och jag själv försökt att besvara i skriften "Guldtavlorna i gräset. Nordiskt språksamarbete. Historik och framåtblick", som vi sammanställt på uppdrag av Nätverket för språknämnderna i Norden (Agazzi med fler 2014). Vi har alla under flera decennier deltagit i det nordiska språksamarbete som bedrivits sedan 1970-talet som representanter för de språknämnder¹ där vi varit verksamma.

Bakgrunden till Nordiska språksekretariatet

Egentligen är självklart att man inom det officiella nordiska samarbete som pågått sedan 1950-talet genom Nordiska rådet och Nordiska ministerrådet², också skall ha en institution som ägnar sig åt att stärka den nordiska språkförståelsen och som tar hand om det nordiska språksamarbetet. Saken diskuterades redan på 1960-talet i Nordiska rådet och Nordiska ministerrådet, men det dröjde ända till 1978 innan det blev verklighet i och med att *Nordiska språksekretariatet* inrättades.

1 Här används den traditionella benämningen *språknämnd*, även om det ordet (och motsvarande i andra språk) försvunnit i namnet på de nuvarande organisationerna, till exempel *Språkrådet* i Sverige och Norge.

2 Nordiska rådet inrättades 1954 och Nordiska ministerrådet 1971.

Det ansågs då helt självklart att det var de nationella språknämnderna som skulle stå för den nya organisationen. Självklart, eftersom de var de officiella språkorganisationerna i varje land och eftersom de hade sakkunskap på området. De har också alltsedan de bildades haft nordiskt samarbete på agendan. Det var i själva verket så, att språkvetare i början av 1940-talet redan innan det fanns nationella språknämnder föreslog att det skulle inrättas en nordisk språknämnd. Men på grund av kriget gick det inte, och i väntan på att det skulle kunna förverkligas inrättades 1944 i Sverige *Nämnden för svensk språkvård*. Redan i första paragrafen i den nämndens stadgar står att nämnden skulle ägna sig åt nordiskt språksamarbete. Sedan bildades motsvarande organisationer runt om i Norden, och allt sedan dess har språknämnderna haft ett nordiskt samarbete. Men det tog verklig fart när Nordiska språksekretariatet inrättades.

Nordiska språksekretariatet

Nordiska språksekretariatet hade en representantförsamling, där alla språknämnder i Norden var representerade. Att det var språk och inte länder som utgjorde basen innebar att såväl finlandssvenskan som sverigefinskan hade representanter vid sidan av svenskan i Sverige och finskan i Finland, liksom samiskan. Vidare fanns ett sekretariat med fast anställd personal. Det leddes av en språkvetenskapligt skolad person, som också var sekreterare i representantförsamlingen. Det fanns ytterligare en språkvetenskaplig tjänst inriktad på pedagogik. Så fanns det administrativ personal, varav en på halvtid. Alla andra tjänster var på heltid. Det var inget stort sekretariat, och det kunde gärna ha varit större, men det var välfungerande. Det bistods också av de nordiska sekreterare som utnämndes efter hand runt om på språknämnderna. Det varierade hur mycket tid dessa nordiska sekreterare kunde lägga ned på det nordiska arbetet. Det bestämde varje nationell språknämnd.

Nedläggningen av Nordiska språksekretariatet

Det finns all anledning ställa sig frågan varför Nordiska språksekretariatet lades ned. Där bedrevs en livaktig verksamhet med kurser, konferenser, seminarier, forskningsprojekt, utgivning av skrifter som ordböcker, handledningar, rapporter med mera. Av projekt kan nämnas ett om kommunikation och förståelse på nordiska möten och ett om Nordens språk i EU. Av skrifter kan nämnas *Språkene i Norden* och en motsvarighet på engelska *The Nordic Languages* samt *Skandinavisk ordbok*. Av konferenser kan nämnas en konferensserie om de nordiska skriftspråkens utveckling på 1800-talet och flera konferenser om lexikografi. Sammanfattningsvis kan sägas att det nordiska språksamarbetet aldrig har varit så omfattande som under Språksekretariatets verksamhetstid.

Det gäller antal arrangemang och skrifter och verksamhet i övrigt, och det gäller genomslagskraft. Detta hänger givetvis ihop med organisationsformen.

Nordiska ministerrådet och Nordiska rådet hade i Nordiska språksekretariatet tillgång till expertis inom språkområdet, utomstående politiker och övriga intresserade visste vem de skulle vända sig till. Det fanns heltidsanställda som uteslutande arbetade med Nordiska språksekretariatet, och de hade språkvetenskaplig skolning.

Språknämnderna hade i Nordiska språksekretariatet en organisation för sitt nordiska samarbete, som kunde fungera även när någon nationell nämnd tillfälligt råkade ut för finansiella eller organisatoriska problem, något som hände inte så sällan och dessvärre säkerligen kommer att hända även framöver.

Allt var med andra ord ordnat till det bästa.

Men en dag ansåg politikerna att nu skulle alla Ministerrådets institutioner utvärderas. Utvärderingen gjordes efter en minst sagt fyrkantig mall för att komma fram till vilken "nordisk nytta" institutionerna hade. "Nordisk nytte" var också namnet på utvärderingsrapporten, som kom 1995. Ingen hänsyn togs i utvärderingen till verksamhetens art, som varierade stort mellan institutionerna. Utvärderingen kom bland annat fram till att administrationskostnaderna för Nordiska språksekretariatet var för höga. Att en institution som Språksekretariatet med sin breda verksamhet måste ha större andel administrationskostnader än till exempel en institution som Nordiska kulturfonden, vars uppgift är att dela ut anslag, tog man ingen hänsyn till. Det är för övrigt oklart om kostnaderna för de olika institutionerna hade redovisats på ett enhetligt sätt.

Utvärderarna tyckte vidare att deltagandet i Språksekretariatets verksamhet var för "smal" och att "genomslagskraften" inte var "överbevisande". Det måste sägas vara egendomliga bedömningar, speciellt med tanke på den omfattande kursverksamheten för lärare, lärarkandidater och lärarutbildare, som i förlängningen givetvis nådde ännu flera personer än de som deltog i kurserna.

Men bakom det hela låg uppenbarligen att Nordiska ministerrådet hade bestämt sig för att man inte längre ville ha så många institutioner som man då hade, nämligen 47. Varför nu detta var för mycket, sägs inte. Men det låg i tiden att förlägga verksamhetsdelar utanför den egna organisationen och gärna i projektform. Sannolikt var målet för utvärderingen att skära ned antalet institutioner till hälften. Ungefär hälften av institutionerna fick nämligen omdömet "låg nordisk nytta". Med tanke på hur illa underbyggda bedömningarna verkar vara kunde man lika gärna ha kastat tärning om vilka som skulle läggas ned – givetvis efter att först ha räddat undan prestigeinstitutioner som Nordiska investeringsbanken eller institutioner som det fanns mäktiga förespråkare för som Nordiska kulturfonden.

En turbulent tid

Efter den drastiska förändring som nedläggningen av Nordiska språksekretariatet innebar insåg man på Nordiska ministerrådet att man ändå måste ha någon slags verksamhet på språkområdet. Därför ombads språknämnderna att komma med ett förslag. Det gjorde språknämnderna, och så kunde de 1997 bilda en ny samarbetsorganisation, som döptes till *Nordiska språkrådet*. Den fick dock inte bli en riktig institution under Ministerrådet utan blev ett tidsbegränsat projekt, som språknämnderna fick söka ekonomiskt stöd för från Ministerrådet på treårsbasis. Uppgifterna var i stort sett de samma som för Nordiska språksekretariatet men med mindre resurser. Något eget sekretariat kunde inte inrättas. En språknämnd i taget utsågs till ansvarig, och den nämndens nordiska sekreterare fick driva arbetet så gott det gick. Givetvis räckte inte ekonomin till att göra arbetet på heltid. Ändå lyckades Nordiska språkrådet åstadkomma förvånansvärt mycket och kunde åtminstone delvis förvalta arvet efter Nordiska språksekretariatet. Nordiska språkrådet initierade två viktiga forskningsprojekt, det ena om importord och attityden till dessa, som avslutades först 2012, det andra om internordisk språkförståelse. Nordiska språkrådet knöt också internationella kontakter och bidrog aktivt till bildandet av Efnil (Europeiska samarbetsorganisationen för nationella språkinstitutioner) 2003.

Det märkliga är att Nordiska ministerrådet 1998, alltså året efter att man hade skrivit kontrakt med språknämnderna om Nordiska språkrådet, inrättade vad som kom att heta *Den språkpolitiska referensgruppen* med delvis samma uppgifter som Nordiska språkrådet! Därmed fanns det en parallell verksamhet på området nordiskt språksamarbete. Den ena drevs av språknämnderna, den andra av Nordiska ministerrådet. Det var förvirrande både för omvärlden och de inblandade, och förstås inte särskilt effektivt.

Och på samma förvirrande och planlösa sätt fortsatte Ministerrådet att agera. År 2003 lades *Den språkpolitiska referensgruppen* ned och i dess ställe inrättades 2004 *Ledningsgruppen Nordens språkråd*. Så var inte heller det bra, och 2009 blev därför Ledningsgruppen omvandlad till *Expertgruppen Nordens språkråd*. Vari skillnaden består mellan en referensgrupp, en ledningsgrupp och en expertgrupp är oklart.

Det var i stort sett samma personer som satt i alla tre ministerrådsgrupper. Ledamöterna i dessa grupper representerade inte språken, märkligt nog med tanke på syftet, utan länderna i Norden. Undantag gjordes klokt nog ändå för samiskan, där Sametinget fick utse en representant. Eftersom Åland är med i det nordiska samarbetet i egenskap av självstyrande område, fanns det tre svenskspråkiga ledamöter – en från vardera Sverige, Åland och Finland, som

i egenskap av tvåspråkigt land utsåg en svenskspråkig och en finskspråkig ledamot. Sverigefinskan blev däremot inte representerad.

Ingen av dessa grupper hade ett eget sekretariat, och de kunde därför inte verka lika effektivt som Nordiska språksekretariatet, ja inte ens som Nordiska språkrådet. Från och med 2004 byter man ordföranden varje år, vilket givetvis försvårar en långsiktig och kontinuerlig verksamhet. Det skall dock sägas att dessa grupper ändå åstadkommit värdefulla insatser i det nordiska språkarbetet, som exempelvis en undersökning 2001 om domänförluster för språken i Norden i förhållande till engelskan, inrättandet av "nordiska språkpiloter" (grannspråkslärare som skall inspirera kollegor) och den nordiska språkpolitiska deklARATIONEN 2006.

I och med inrättandet av Ledningsgruppen Nordens språkråd ville Ministerrådet inte stödja Nordiska språkrådet längre. Detta lades därför ned 2003. Språknämnderna hade fått löften om att man skulle få ett visst inflytande i Ledningsgruppen och att denna grupp skulle ta sig an språknämndernas samarbete. Mycket snart visade det sig att det mest var tomma löften, och språknämnderna inrättade därför 2004 ett nytt samarbetsorgan, *Nätverket för språknämnderna i Norden*. Det tillförsäkrades en summa pengar från den nordiska budgeten, som skulle räcka till möten och viss verksamhet, så uppenbarligen ansåg man på Ministerrådet att Nätverket behövdes vid sidan av Ministerrådets egen grupp.

År 2009 inrättade Ministerrådet *Den nordiska språkkoordinationen* med en heltidsanställd språkvetenskapligt skolad språkvetare samt några deltidsanställda. Den nya organisationen påminde därmed till sin form om Nordiska språksekretariatet. Dess uppgift var som framgår av namnet att koordinera det nordiska språksamarbetet. I sin första variant, den som verkade 2009–2013, skulle den nya organisationen också koordinera språknämndernas nordiska samarbete. Visa av tidigare erfarenheter behöll dock ändå språknämnderna sitt nätverk.

Ännu en drastisk förändring

Detta sakernas tillstånd fick bara råda i 3 år, så var det dags igen. År 2012 lät Nordiska ministerrådet göra en ny stor utvärdering, som presenterades under titeln "Med språkförståelsen i fokus". Expertgruppen Nordens språkråd och Den nordiska språkkoordinationen skulle enligt förslaget i denna utvärdering visserligen finnas kvar men i nya former. Nordiska språkkoordinationen utlokaliseras till Föreningarna Nordens Förbund, bemanningen blev mot planerna inte utökad och inget krav på språkvetenskaplig skolning ställdes på personalen. Ansvarsförhållandena är så invecklade och oklara att jag här

avstår från att ens försöka redogöra för dem. Den intresserade kan se vidare i "Guldtavlorna" avsnitt 6.2.5 eller försöka lista ut det själv genom att studera informationen på Ministerrådets och Nordiska språkkoordinationens webbplatser.³

Arbetet skulle nu helt inriktas på barns och ungas skandinaviska språkförståelse, speciellt hörförståelse. Eftersom språknämnderna i allmänhet inte har detta som en specifik arbetsuppgift, drog man slutsatsen i utvärderingen att språknämndernas nordiska samarbete inte längre skulle stödjas med nordiska medel, bortsett från en mindre summa som bidrag till ett årligt möte. Den nordiska språkkoordinationen skulle inte längre få bistå med sekretariatsfunktion åt Nätverket för språknämnderna i Norden. Det här innebar i princip att Ministerrådet skar av banden till språknämnderna och gjorde det omöjligt för dem att driva verksamhet som inte passar in under temat barns och ungas skandinaviska språkförståelse.

Bland samarbetsområden som därmed kom att stå utan finansiering kan nämnas språkteknologi, klarspråk (begripligt myndighetsspråk), lexikografi, teckenspråk, nordiska tolkar. Ett annat barn som slängdes ut med badvattnet är Samarbetsnämnden för Nordenundervisning i utlandet. Det är extra anmärkningsvärt med tanke på att den riktar sig till unga och dess huvudmål är att sprida kunskap om de skandinaviska språken.

Sannolikt kommer man snart att märka inom Nordiska ministerrådet att nyordningen inte är så bra. Man kommer nog också att märka att utan språknämnderna går det inte att bedriva nordiskt språksamarbete. Det kommer nog att lappas och lagas lite. I själva verket har man börjat så smått. Men i skrivande stund (februari 2015), alltså 3 år efter att beslutet fattades och 1 år efter att nyorganiseringen sattes i verket⁴ är mycket oklart.

Varför dessa ständiga omorganiseringar?

De omorganiseringar som skett i det nordiska språksamarbetet under Nordiska ministerrådet (1978, 1996, 2004, 2009, 2014) har givetvis initierats av en önskan om ökad effektivisering, men det målet har man, om man bortser från inrättandet av Nordiska språksekretariatet 1978, dessvärre inte uppnått. Från politiskt håll i Nordiska rådet har man gång på gång uttalat sig för hur viktig språkgemenskapen och språksamarbetet är. När det sedan kommer till förverkligande har saker och ting skett som motverkar de goda intentionerna. Ibland får det nog tillskrivas den interna byråkratin inom Nordiska minister-

3 www.norden.org och www.sprogkoordinationen.org

4 Införandet av nyordningen sköts upp ett år, till 2014.

rådet, som bland annat inneburit att man där varit mera angelägen om att anpassa verksamheten efter givna mallar än efter vad verkligheten kräver.

En orsak till de senare omorganisationerna är säkerligen att man bland politiker och beslutsfattare oroats över att den nordiska språkförståelsen enligt undersökningar bland unga skulle vara i snabbt avtagande.⁵ Det stämmer nog, men å andra sidan bör man komma ihåg att sådana här undersökningar inte ger hela bilden av den nordiska språkförståelsen. De utförs av praktiska skäl på skolor och universitet. Många av dem har ännu inte haft kontakt med grannspråkstalande och är säkert måttligt motiverade. De senaste decenniernas arbetskraftsutväxling som har ägt rum, mellan Sverige och Danmark och från Sverige till Norge, har visat att språket inte är det stora hindret.⁶

En helt ny organisation

Runtom på språknämnderna diskuterar man för närvarande hur man skall lösa de problem som uppstått i och med den senaste omorganiseringen. Mycket kommer man säkert att klara med tillfälliga lösningar. Men vad som nu borde till är ett ordentligt tag för att komma fram till en bättre lösning än den nuvarande.

Det förslag som läggs fram i "Guldtavlorna gräset" (Agazzi med flera 2014) och i den här artikeln liknar i mångt och mycket Nordiska språksekretariatet. Detta är inte så märkligt. När man ser tillbaka på det organiserade nordiska språksamarbetet under Nordiska ministerrådet, som inleddes med inrättandet av Nordiska språksekretariatet 1978, och fram till våra dagar, framstår Språksekretariatet som den bästa organisationen.

Det vi ser framför oss som den ideala lösningen är en institution som ligger direkt under Nordiska ministerrådet. Den skall ha ett eget sekretariat med språkvetenskapligt skolad personal. Den skall ha en representantförsamling (eller vad man nu vill kalla det), där de inhemska språken i Norden är representerade: danska, finska i Finland, finska i Sverige, färöiska, grönländska, isländska, norska (både bokmål och nynorska), samiska, svenska i Finland och svenska i Sverige. Representanterna bör utses av språknämnderna.

Uppgiften blir att vara expertorgan för Nordiska ministerrådet och Nordiska rådet när det gäller nordiska språk- och terminologifrågor, att koordinera verksamhet inriktad på nordisk språkförståelse och nordiskt språksamarbete samt att vara samarbetsorgan för språknämnderna. En viktig uppgift blir att driva på uppföljningen av Deklarationen om nordisk språkpolitik och Nordiska språk-

5 Se Delsing-Lundin Åkesson (2005).

6 Se Børestam (1991 och 2008) samt Opinionsundersökning (2012).

konventionen. Båda dessa viktiga språkpolitiska dokument hänger i dag en smula i luften. Man skall driva forskningsprojekt, ordna kurser, ge ut skrifter, stödja ordboksverksamhet och nordisk lexikografi, stödja samarbete och driva projekt inom områden som språkteknologi, klarspråk, teckenspråk, Nordens språk som parallellspråk till engelska i den akademiska världen och nordiska tolkar.

Det skall alltså vara en basorganisation som tar sig an det nordiska språksamarbetet i alla dess aspekter. På så sätt kan man bedriva en kontinuerlig långsiktig verksamhet. Ansvaret för all verksamhet på området skall samlas till denna institution, så att alla vet vart man skall vända sig. Även om det här förslaget i dag ter sig som en utopi för många, bör man betänka att man klarade av något liknande 1978. Behovet som man då såg av en nordisk språkinstitution inom Nordiska ministerrådet har inte blivit mindre, snarare större.

Summary

In 1978 the Nordic Council of Ministers, that is the official inter-governmental body for co-operation in the Nordic Region, established an institution for the field of inter-Nordic language understanding and Nordic language co-operation. The institution was called *Nordiska språksekretariatet* ('Scandinavian Language Secretariat') with the national language councils as participants. Thus began a new period in the Council of Ministers' involvement in the language field. After 18 years of successful operations the Secretariat was shut down. Afterwards the Council of Ministers has conducted incessant reorganizations in attempts to find new forms for this task. The latest reorganization was put into effect in 2014. It entailed a drastic change, since it reduces the task and also cuts off the participation of the national language councils. This paper gives a description of all the different organisations and proposes also a new solution, that reminds of the first organisation. The demand for such a all around base organisation has not lessened since 1978.

Birgitta Agazzi (tidigare **Lindgren**). Språkvårdare vid Svenska språknämnden/Språkrådet i Sverige 1974–2012. Nordisk sekreterare i Svenska språknämnden/Språkrådet och svensk redaktör för *Språk i Norden* 1989–2012. Suppleant i Nordiska språksekretariatets styrelse 1989–1994 och dess representantförsamling 1994–1996. Rådssekreterare i Nordiska språkrådet 1997–1999.

Litteratur

- Agazzi, Birgitta, Catharina Grünbaum, Rikke Hauge & Mikael Reuter, 2014: *Guldtavlorna i gräset. Nordiskt språksamarbete. Historik och framåtblick.* [www.sprogkoordinationen.org/publikationer/publikationer/sprogpublikationer/]
- Börestam Uhlmann, Ulla, 2008: *Samma skjorta – olika knappar. Icke-nordiska andraspråkstalaras erfarenheter av dansk-svensk språkgemenskap i Öresundsregionen.* AIP 2008:535. Nordiska ministerrådet.
- Börestam Uhlmann, Ulla, 1991: *Språkmöten och mötesspråk i Norden.* Rapport från Nordiska språksekretariatet.
- Delsing, Lars Olof & Katarina Lundin Åkesson, 2005: *Håller språket i hop Norden. En forskningsrapport om ungdomars förståelse av danska, norska och svenska.* TemaNord 2005:573. Nordiska ministerrådet.
- Opinionsundersökning Norden*, 2012. Föreningen Norden i samarbete med United mind. Föreningen Norden.

Bilaga

Översikt över organisationsstrukturerna

Här ges en kortfattad översikt av hur det nordiska språksamarbetet organiserats under perioden 1978–2014. Se vidare "Guldtavlorna i gräset", avsnitt 6.

1978–1996

- *Nordiska språksekretariatet* inrättas 1978 som en institution under Nordiska ministerrådet.
- Det är ett samarbetsorgan för språknämnderna och ett expertorgan för Nordiska ministerrådet.
- Alla språknämnder är representerade.
- Fast sekretariat. Heltidsanställd personal, varav två tjänster med språkvetenskapligt skolade personer.
- Nordiska sekreterartjänster på deltid inrättas efter hand vid flera språknämnder.
- Nordiska ministerrådet lägger ned Nordiska språksekretariatet 1996.

1997–2003

- Språknämnderna inrättar 1997 *Nordiska språkrådet*.
- Alla språknämnder är representerade.

- Ansvaret går på rotation mellan språknämnderna.
- Nordiska ministerrådet ger ekonomiskt stöd.
- En språkvetenskapligt skolad person fungerar på deltid som sekreterare och en administrativ konsulent anställs av den ansvariga språknämnden.
- Nordiska ministerrådet inrättar 1998 *Den språkpolitiska referensgruppen*.
- Ledamöterna representerar Nordens fem stater och de tre självständiga områdena plus Sametinget.
- Språknämnderna lägger 2003 ned Nordiska språkrådet, eftersom Ministerrådet drar in sitt stöd.
- Nordiska ministerrådet lägger 2003 ned Den språkpolitiska referensgruppen.

2004–2008

- Nordiska ministerrådet inrättar 2004 *Ledningsgruppen Nordens språkråd*.
- Ledamöterna representerar Nordens fem stater och de tre självständiga områdena plus Sametinget.
- En uppgift är att ansvara för samarbetet mellan språknämnderna.
- Språknämnderna inrättar 2004 en egen samarbetsorganisation, *Nätverket för språknämnderna i Norden*.
- Alla språknämnder är representerade.
- Norsk språkråd tar det administrativa ansvaret.
- Nordiska ministerrådet ger ekonomiskt stöd till viss verksamhet.
- Nordiska ministerrådet lägger 2008 ned Ledningsgruppen Nordens språkråd.

2009–2013

- Nordiska ministerrådet inrättar 2009 *Expertgruppen Nordens språkråd*.
- Ledamöterna representerar Nordens fem stater och de tre självständiga områdena plus Sametinget.
- Nordiska ministerrådet inrättar 2009 *Nordiska språkkoordinationen*.
- Styrgrupp är *Nordiskt skolsamarbete*.
- En språkvetenskapligt skolad koordinator anställs.
- En uppgift är att bistå med sekretariatsfunktionen åt Nätverket för språknämnderna i Norden.
- *Nätverket för språknämnderna i Norden* fortsätter.

2014–2018

- *Expertgruppen Nordens språkråd* får ny utformning, enligt planerna skall pedagogisk expertis skall prioriteras.

- Ledamöterna verkar representera Nordens fem stater och de tre självständiga men inte Sametinget. Oklart.
- Mandattiden sträcker sig bara till 2016 (inte 2018).
- *Nordiska språkkordinationen* får ny utformning, med smalare uppdrag inriktat på barns och ungas skandinaviska språkförståelse.
- Mandattid 2014–2018.
- Förvaltningsorgan är *Föreningarna Nordens förbund*.
- En koordinator tillsätts. Inget krav på språkvetenskaplig skolning.
- Styrgrupp är *Ämbetsmannakommittén för utbildning och forskning*.
- En uppgift är att bistå *Expertgruppen Nordens språkråd* med sekretariatsfunktion.
- En annan uppgift är att bistå *Gruppen för parallellspråkighet* med sekretariatsfunktion.
- *Nätverket för språknämnderna i Norden* fortsätter med beskuret ekonomiskt stöd, som räcker till ett årligt möte.
- Sekretariatstödet från Nordiska språkkordinationen upphör.
- Ansvaret för *samarbetet för nordiska utlandslektorer* flyttas bort från Nordiska ministerrådet.
- *Mycket är oklart!*

